

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-129/22-1

Sprawa C-129/22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

24 lutego 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

21 lutego 2022 r.

Strona skarżąca:

EF

Druga strona postępowania:

Stadt Offenbach am Main

[...]

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT (SĄD ADMINISTRACYJNY
W DARMSTADT)**

POSTANOWIENIE

W administracyjnym postępowaniu spornym

pana EF,

[...]

obywatelstwo: pakistańskie,

strona skarżąca,

[...]

przeciwko

Stadt Offenbach am Main (miastu Offenbach am Main) [...],

strona przeciwna,

w sprawie o zezwolenie na pobyt

Verwaltungsgericht Darmstadt (sąd administracyjny w Darmstadt) [...]

[...]

w dniu 21 lutego 2022 r postanowił:

Postępowanie zostaje zawieszone.

Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się w celu wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym następujące pytania:

1. Czy obywatel państwa trzeciego, któremu pierwsze państwo członkowskie (w niniejszej sprawie Włochy) przyznało status rezydenta długoterminowego na podstawie dyrektywy 2003/109/WE, może żądać od drugiego państwa członkowskiego (w niniejszej sprawie od Niemiec) przedłużenia zezwolenia na pobyt wydanego mu w wykonaniu art. 14 i nast. dyrektywy 2003/109/WE bez przedstawienia dowodu na to, że nadal ma status rezydenta długoterminowego?

W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

2. Czy pomimo okoliczności, że obywatel państwa trzeciego nie przebywał przez sześć lat na terytorium państwa członkowskiego, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego, należy przyjąć, że obywatel ten nadal ma ten status w drugim państwie członkowskim tylko dlatego, że posiada on zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydane przez pierwsze państwo członkowskie na czas nieokreślony?

W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

3. Czy drugie państwo członkowskie jest uprawnione, w ramach przedłużenia zezwolenia na pobyt, do zbadania utraty statusu rezydenta długoterminowego na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE i ewentualnie do odmowy jego przedłużenia, czy też pierwsze państwo członkowskie jest właściwe do stwierdzenia późniejszej utraty tego statusu?

W razie udzielania odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

4. Czy w takim przypadku badanie przesłanki utraty statusu rezydenta długoterminowego na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE wymaga transpozycji do prawa krajowego, przy której określone zostaną okoliczności prowadzące do utraty statusu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, czy też wystarczy, aby prawo krajowe przewidywało, bez konkretnego odesłania do dyrektywy, że drugie państwo członkowskie może odmówić wydania zezwolenia na pobyt „jeżeli cudzoziemiec utraci status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej”?

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

Skarżący, który urodził się w Pakistanie w dniu 1 kwietnia 1964 r., wjechał w dniu 1 kwietnia 2014 r. z Włoch na terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Posiada on „permesso di soggiorno” z dopiskami „illimitata” i „soggiornante di lungo periodo-CE”. Na jego wniosek poprzednio właściwy Ausländerbehörde des Landkreises Offenbach (urząd ds. cudzoziemców powiatu Offenbach) wydał mu w dniu 10 lipca 2014 r. zezwolenie na pobyt zgodnie z § 38a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (ustawy o pobycie, pracy zarobkowej i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym, zwanej dalej „AufenthG”), z terminem ważności do dnia 9 lipca 2015 r. Zezwolenie na pobyt było stale przedłużane, ostatnio przez obecnie właściwe Stadt Offenbach (miasto Offenbach) w dniu 28 maja 2019 r., do dnia 13 lipca 2021 r. Skarżący posiada paszport, który jest ważny do dnia 3 maja 2025 r.

Złożony w dniu 17 marca 2021 r. wniosek o przedłużenie zezwolenia na pobyt na podstawie § 38a AufenthG został oddalony zarządzeniem z dnia 27 kwietnia 2021 r. W uzasadnieniu podano zasadniczo, że skarżący utracił status rezydenta długoterminowego, ponieważ nie przebywał we Włoszech od ponad sześciu lat.

W dniu 6 maja 2021 r. skarżący wniósł skargę na zarządzenie z dnia 27 kwietnia 2021 r., które zostało mu doręczone w dniu 3 maja 2021 r.

Skarżący wnosi zasadniczo o:

nakazanie drugiej stronie postępowania uchylenia zarządzenia z dnia 27 kwietnia 2021 r. i wydania mu zezwolenia na osiedlenie się,

ewentualnie

nakazanie drugiej stronie postępowania przedłużenia skarżącemu zezwolenia na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG.

Strona przeciwna wnosi o:

oddalenie skargi.

W uzasadnieniu druga strona postępowania odwołuje się zasadniczo do argumentów zawartych w zarządzeniu z dnia 27 kwietnia 2021 r.

II. Ramy prawne

Odpowiednie przepisy prawa niemieckiego wynikają z następujących norm AufenthG w wersji ogłoszonej w dniu 25 lutego 2008 r. [BGBl. I, s. 162], ostatnio zmienionej przez art. 3 ustawy z dnia 9 lipca 2021 r. [BGBl. I, s. 2467]):

Paragraf 8 ust. 1 AufenthG stanowi:

(1) Do przedłużenia zezwolenia na pobyt stosuje się te same przepisy, co do jego wydania.

(...)

Paragraf 38a ust. 1 AufenthG stanowi:

(1) Cudzoziemcowi, który posiada status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, wydaje się zezwolenie na pobyt, jeżeli zamierza przebywać na terytorium Republiki Federalnej Niemiec dłużej niż 90 dni. Paragraf 8 ust. 2 nie znajduje zastosowania.

(...)

Paragraf 51 ust. 9 zdanie pierwsze pkt 4 AufenthG stanowi:

„(9) Zezwolenie na pobyt stały UE wygasa tylko wtedy, gdy

1. (...)

4. cudzoziemiec przebywa poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec przez okres sześciu lat lub

5. (...).”

Paragraf 52 ust. 6 AufenthG stanowi:

„(6) Zezwolenie na pobyt wydane zgodnie z § 38a zostaje cofnięte, jeżeli cudzoziemiec utraci status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej”.

Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16 z dnia 23 stycznia 2004 r., s. 44 i nast.):

Motyw 21 zdanie pierwsze dyrektywy stanowi:

„(21) Państwo członkowskie, w którym rezydent długoterminowy zamierza wykonywać swoje prawo pobytu, powinno mieć możliwość sprawdzenia, czy dana osoba spełnia warunki niezbędne do zamieszkania na jego terytorium”.

Artykuł 9 ust. 4 dyrektywy 2003/109/WE stanowi:

„4. Rezydent długoterminowy, który zamieszkiwał w innym państwie członkowskim zgodnie z rozdziałem III, traci status rezydenta długoterminowego uzyskany w pierwszym państwie członkowskim, jeżeli uzyskał taki status w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 23.

W każdym przypadku po sześciu latach nieobecności na terytorium państwa członkowskiego, które przyznało status rezydenta długoterminowego, dana osoba traci status rezydenta długoterminowego w wymienionym państwie członkowskim.

W drodze odstępstwa od przepisów akapitu drugiego, dane państwo członkowskie może przewidzieć, że z przyczyn szczególnych rezydent długoterminowy zachowuje status we wspomnianym państwie członkowskim w przypadku nieobecności na jego terytorium przez okres przekraczający sześć lat”.

Artykuł 14 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/109/WE stanowi:

„1. Rezydent długoterminowy nabywa prawo do zamieszkiwania na terytorium państw członkowskich innych niż państwo, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego, na okres przekraczający trzy miesiące, jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale.

2. Rezydent długoterminowy może zamieszkiwać w drugim państwie członkowskim, jeżeli:

- a) podjął zatrudnienie jako pracownik najemny lub prowadzi działalność na własny rachunek;
- b) podjął studia lub kształcenie zawodowe;
- c) zachodzą inne przyczyny”.

Artykuł 19 ust. 2 dyrektywy 2003/109/WE stanowi:

„2. Jeżeli warunki przewidziane w art. 14, 15 i 16 są spełnione, wówczas, z zastrzeżeniem przepisów dotyczących porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i zdrowia publicznego w art. 17 i 18, drugie państwo członkowskie

wydać rezydentowi długoterminowemu dokument pobytowy, który będzie mógł być odnowiony. Jest on odnawiany, na podstawie wniosku, jeżeli jest on wymagany, z chwilą wygaśnięcia dokumentu. Drugie państwo członkowskie powiadamia pierwsze państwo członkowskie o swojej decyzji”.

Artykuł 22 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE stanowi:

„1. Do czasu, gdy obywatel państwa trzeciego uzyska status rezydenta długoterminowego, drugie państwo członkowskie może zdecydować o odmowie odnowienia lub cofnięciu dokumentu pobytowego oraz zobowiązać daną osobę i członków jej rodziny, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, w tym procedurami dotyczącymi wydalenia, do opuszczenia jego terytorium w następujących przypadkach:

- a) ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, określonych w art. 17;
- b) gdy warunki przewidziane w art. 14, 15 i 16 przestały być spełniane;
- c) gdy obywatel państwa trzeciego nie zamieszkuje legalnie na terytorium danego państwa członkowskiego”.

III. Uzasadnienie postanowienia odsyłającego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 9 ust. 4 akapit drugi oraz art. 14 i nast., a także art. 22 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE.

Pytania prejudycjalne są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagają wyjaśnienia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[...] [wywody co do niedopuszczalności żądania głównego] Ze względu na to, że żądanie główne jest niedopuszczalne, pytania prejudycjalne dotyczą przedstawionego przez skarżącego żądania ewentualnego, aby strona przeciwna została zobowiązana do przedłużenia jego zezwolenia na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG.

Zgodnie z § 38a ust. 1 zdanie pierwsze AufenthG – stanowiącego transpozycję art. 19 dyrektywy 2003/109/WE – cudzoziemcowi, który posiada status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, wydaje się zezwolenie na pobyt, jeżeli zamierza przebywać na terytorium Republiki Federalnej Niemiec dłużej niż 90 dni. Po przeniesieniu się do Republiki Federalnej Niemiec prawo pobytu w tym państwie zależy, zgodnie z § 38a AufenthG, od dalszego istnienia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydanego przez inne państwo członkowskie. Zgodnie z § 38a ust. 1 zdanie pierwsze AufenthG cudzoziemiec musi bowiem „posiadać” status rezydenta długoterminowego. Na podstawie § 8 ust. 1 AufenthG, wymóg

ten obowiązuje również w przypadku przedłużenia zezwolenia na pobyt wydane na podstawie § 38a AufenthG. Właściwym momentem dla oceny sytuacji faktycznej i prawnej, a więc także dla oceny istnienia statusu rezydenta długoterminowego, jest moment ostatniego przesłuchania ustnego w instancji badającej stan faktyczny.

Skarga wniesiona przez skarżącego może zostać uwzględniona tylko wtedy, gdy:

- jest on uprawniony do przedłużenia zezwolenia na pobyt jako rezydent długoterminowy zgodnie z § 38a ust. 1 AufenthG w związku z § 8 ust. 1 AufenthG, niezależnie od tego, czy w momencie ostatniego przesłuchania w instancji badającej stan faktyczny nadal posiadał status rezydenta długoterminowego we Włoszech, lub
- strona przeciwna błędnie oceniła i niesłusznie zakwestionowała dalsze istnienie wydane we Włoszech zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.

W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego

W niniejszym postępowaniu powstaje zatem pytanie, czy skarżący, który w momencie, gdy po raz pierwszy wydano mu zezwolenie na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG w dniu 10 lipca 2014 r., posiadał wydane we Włoszech zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE („soggiornante di lungo periodo-CE” z dopiskiem „illimitata”), musi nadal posiadać to zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE w momencie przedłużenia [zezwolenia wydane na podstawie § 38a AufenthG]. Skarga podlegałaby bowiem uwzględnieniu, gdyby skarżący musiał udowodnić status rezydenta długoterminowego wyłącznie w momencie pierwotnego wydania zezwolenia. Przedstawiając niniejsze pytanie prejudycjalne sąd nawiązuje do wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym skierowanego do Trybunału Sprawiedliwości przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (wyższy sąd administracyjny w Hesji, Niemcy) w dniu 17 grudnia 2021 r. [...] (sprawa C-829/21)]. W przeciwieństwie do stanowiska prezentowanego przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (wyższy sąd administracyjny w Hesji) izba orzekająca w niniejszej sprawie skłania się ku pogładowi, że status rezydenta długoterminowego musi istnieć nadal także w momencie składania wniosku o przedłużenie zezwolenia. Artykuł 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/109/WE stanowi bowiem, że drugie państwo członkowskie może odmówić odnowienia dokumentu pobytowego, gdy warunki przewidziane w art. 14, 15 i 16 przestały być spełniane. Odniesienie do art. 14 dyrektywy 2003/109/WE również łączy procedurę przedłużenia zezwolenia z wymogiem posiadania statusu rezydenta długoterminowego. Ponadto motyw 21 dyrektywy stanowi, że państwo członkowskie, w którym rezydent długoterminowy zamierza wykonywać swoje prawo pobytu, powinno mieć możliwość sprawdzenia, czy dana osoba spełnia warunki niezbędne do zamieszkania na jego terytorium.

W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego

Jednakże skarga podlegałaby uwzględnieniu również w sytuacji, gdyby skarżący, aby udowodnić posiadanie statusu rezydenta długoterminowego, musiał tylko przedstawić ważny dokument pobytowy potwierdzający posiadanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2003/109/WE. Ze względu na to, że skarżący posiada zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydane na czas nieokreślony („illimitata”) – co wykracza poza minimalne wymogi określone w art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2003/109/WE – należałoby uznać, że dostarczył on dowód posiadania tego statusu, nawet jeśli nie zamieszkiwał przez okres sześciu lat na terytorium państwa członkowskiego, które przyznało mu ten status.

Za przedłożeniem zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którego termin jeszcze nie upłynął, przemawia związane z tym uproszczenie procedury. Drugie państwo członkowskie może w takiej sytuacji podjąć decyzję o wydaniu lub przedłużeniu zezwolenia na pobyt bez przeprowadzania merytorycznej kontroli. Okoliczności prowadzące do ewentualnej utraty statusu rezydenta długoterminowego musiałyby być zgłaszane pierwszemu państwu członkowskiemu za pośrednictwem krajowego punktu kontaktowego zgodnie z art. 25 dyrektywy 2003/109/WE, aby umożliwić temu państwu członkowskiemu ich zbadanie.

Przeciwko odwoływaniu się do zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w kontekście procedury przedłużenia przemawia fakt, że dyrektywa wprowadza rozróżnienie między statusem rezydenta długoterminowego, który jest – zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE, z zastrzeżeniem art. 9 – stały, a dokumentem pobytowym wydanym na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich.

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne, zarówno wydanie, jak i przedłużenie zezwolenia na pobyt przez drugie państwo członkowskie byłoby związane z posiadaniem statusu rezydenta długoterminowego, który – jak wynika z art. 9 ust. 6 dyrektywy 2003/109/WE – jest niezależny od posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.

Badanie przez drugie państwo członkowskie utraty statusu na podstawie przesłanki tej utraty wynikającej z art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE nie miałoby w tym przypadku skutków wykraczających poza kwestię przedłużenia zezwolenia na pobyt wydanego w wykonaniu art. 14 i nast. dyrektywy, ponieważ samo cofnięcie statusu leży w wyłącznej gestii państwa członkowskiego, które przyznało ten status obywatelowi państwa trzeciego. Nie prowadzi to również do ewentualnego sprawdzenia przez drugie państwo członkowskie, czy warunki przyznania statusu zostały rzeczywiście spełnione

w pierwszym państwie członkowskim. Takie badanie byłoby bowiem sprzeczne z wynikającą z prawa Unii zasadą wzajemnego uznawania decyzji administracyjnych opartych na zharmonizowanych przepisach prawnych. Zasada wzajemnego uznawania zezwoleń na pobyt, która stanowi podstawę systemu wprowadzonego dyrektywą w sprawie pobytu długoterminowego (por. motyw 17 dyrektywy 2003/109/WE), zostałaby zanegowana, gdyby przyjąć pogląd, że drugie państwo członkowskie jest uprawnione do odmowy uznania – na podstawie swoich przepisów krajowych – wydanego przez pierwsze państwo członkowskie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Badanie podstawy utraty statusu rezydenta długoterminowego przewidzianej w art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE nie ma jednak bynajmniej na celu wyjaśnienia zgodności z prawem wydania zezwolenia na pobyt, lecz jedynie podważa istnienie zezwolenia na pobyt na podstawie okoliczności, które wystąpiły później, a mianowicie nieobecności na terytorium pierwszego państwa członkowskiego przez okres sześciu lat. Natomiast w wypadku badania podstawy utraty tego statusu określonej w art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2003/109/WE mogą obowiązywać inne zasady, ale nie jest to istotne w tym przypadku.

W przedmiocie trzeciego pytania prejudycjalnego

Jeżeli drugie państwo członkowskie nie jest – w ramach przedłużenia zezwolenia na pobyt w związku z posiadaniem statusu rezydenta długoterminowego – związane zezwoleniem na pobyt wydanym przez pierwsze państwo członkowskie na czas nieokreślony zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2003/109/WE, powstaje pytanie, czy to drugie państwo członkowskie jest uprawnione do zbadania utraty statusu na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE i ewentualnie do odmowy przedłużenia zezwolenia na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG.

W związku z tym pojawia się pytanie o kompetencję do dokonania oceny: czy utratę statusu stwierdza pierwsze państwo członkowskie, czy też drugie państwo członkowskie jest również właściwe do przeprowadzenia odpowiedniego badania w ramach przedłużenia zezwolenia na pobyt, które zostało wydane w wykonaniu art. 14 i nast. dyrektywy 2003/109/WE?

W prawie niemieckim przyjęto założenie, że Niemcy mają kompetencję do dokonania takiej oceny. Paragraf 52 ust. 6 AufenthG stanowi, że zezwolenie na pobyt wydane zgodnie z § 38a AufenthG należy „cofnąć”, jeżeli cudzoziemiec utraci status prawny rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Jeśli zezwolenie na pobyt, które zostało już wydane zgodnie z § 38a AufenthG, ma zostać cofnięte, przepis ten należy jednocześnie uznać za, niewynikającą bezpośrednio z jego brzmienia podstawę odmowy, ponieważ pozbawione sensu byłoby działanie polegające na przedłużeniu zezwolenia na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG, a następnie natychmiastowym jego cofnięciu.

W ramach § 52 ust. 6 AufenthG nie bada się, czy zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE zostało słusznie wydane przez pierwsze państwo członkowskie, ale czy warunki jego wydania przestały być w późniejszym momencie spełnione podczas nieobecności w pierwszym państwie członkowskim. Badanie kwestii, czy można odmówić przedłużenia zezwolenia na pobyt zgodnie z § 38a AufenthG, ponieważ obywatel państwa trzeciego utracił status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jest – jak wynika z uzasadnienia tego przepisu zawartego w krajowych materiałach legislacyjnych (Bundestagsdrucksache 16/5056, s. 181) – powiązane z przesłankami utraty statusu określonymi w dyrektywie 2003/109/WE.

W niniejszej sprawie kwestia utraty statusu rezydenta długoterminowego pojawia się konkretnie w związku z przepisem art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE, ponieważ na podstawie akt sprawy należy przyjąć, że skarżący od momentu wjazdu w dniu 1 kwietnia 2014 r. nieprzerwanie przebywa na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, a zatem od sześciu lat nie przebywa już na terytorium Włoch.

Natomiast wyjątek przewidziany w art. 9 ust. 4 akapit trzeci dyrektywy 2003/109/WE przemawia za tym, że to pierwsze państwo członkowskie ma kompetencję do dokonania oceny kwestii utraty statusu rezydenta długoterminowego. Zgodnie z tym przepisem dane państwo członkowskie może, w drodze odstępstwa od przepisów akapitu drugiego, „przewidzieć, że z przyczyn szczególnych rezydent długoterminowy zachowuje status we wspomnianym państwie członkowskim w przypadku nieobecności na jego terytorium przez okres przekraczający sześć lat”. Jeśli jednak pierwsze państwo członkowskie może, ze względu na szczególne przyczyny, przedłużyć sześcioletni okres pobytu, który zasadniczo prowadzi do utraty statusu, to okoliczność ta przemawia za uznaniem, że kompetencja tego państwa do dokonania oceny utraty statusu rezydenta długoterminowego ma charakter nadrzędny.

W przedmiocie czwartego pytania prejudycjalnego

W zakresie, w jakim drugie państwo członkowskie jest uprawnione do zbadania, czy doszło do utraty statusu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, powstaje dalej idące zagadnienie, czy Niemcy dokonały wystarczającej transpozycji przepisów dyrektywy, by móc dokonywać takiej oceny.

W zakresie, w jakim chodzi o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, które zostało wydane przez Niemcy na podstawie § 9a AufenthG (tzw. zezwolenie na pobyt stały UE), Niemcy dokonały transpozycji przepisu art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE za pomocą § 51 ust. 9 zdanie pierwsze pkt 4 AufenthG. Paragraf 51 ust. 9 zdanie pierwsze pkt 4 AufenthG stanowi, że zezwolenie na pobyt stały UE wygasa, jeśli cudzoziemiec przebywa poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec przez okres sześciu lat.

Przepis ten nie ma zastosowania do zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydanego przez inne państwo członkowskie.

Jeśli chodzi o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydane przez inne państwo członkowskie, Niemcy wprowadziły przepis w postaci § 52 ust. 6 AufenthG, który stanowi, że zezwolenie na pobyt wydane zgodnie z § 38a AufenthG zostaje cofnięte i w związku z tym nie może zostać przedłużone, jeśli cudzoziemiec utraci status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Norma ta nie określa jednak przyczyn utraty, ani nie zawiera konkretnego odniesienia do przyczyn utraty określonych w dyrektywie 2003/109/WE.

Powstaje zatem pytanie, czy badanie przesłanki utraty statusu, o której mowa w art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE, wymaga transpozycji do prawa krajowego, przy której określone zostaną okoliczności prowadzące do utraty statusu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, czy też wystarczy, aby prawo krajowe przewidywało, bez konkretnego odesłania do dyrektywy, że drugie państwo członkowskie może odmówić wydania zezwolenia na pobyt, „jeżeli cudzoziemiec utraci status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej”.

W związku z kwestiami prawnymi, które wymagają wyjaśnienia, izba orzekająca w niniejszej sprawie uważa, że w celu dalszego rozwoju prawa i zapewnienia jego spójności (por. art. 267 akapit drugi TFUE) konieczne jest przedstawienie zagadnień dotyczących wykładni Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu ich wyjaśnienia.

[...] [Szczegóły dotyczące postępowania]

[...]